

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžf/85/2013
Identifikačné číslo spisu:	7011200756
Dátum vydania rozhodnutia:	27.01.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jarmila Urbancová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7011200756.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Petry Príbelskej, PhD., v právnej veci žalobcu S.A. METAL s.r.o., so sídlom Pražská 4, Košice, právne zastúpeného JUDr. Vladislavom Vaším, advokátom, so sídlom Vrátna 28, Košice, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom v Banskej Bystrici, Lazovná 63, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1/223/17713-104898/2011-990057-r zo dňa 7. októbra 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 16. mája 2013, č.k. 6S/187/2011-50, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 16. mája 2013, č.k. 6S/187/2011-50, p o t v r d z u j e .

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom zo 16. mája 2013, č.k. 6S/187/2011-50 ako nedôvodnú zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1/223/17713-104898/2011-990057-r zo dňa 7. októbra 2011.

Napadnutým rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Daňového úradu Košice V (ďalej len „správca dane“) č. 709/230/22209/11/Čír zo dňa 20.06.2011, ktorým žalobcovi vyrubil rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2008 v sume 12 383,45 € podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov („ďalej len „zákon o správe daní a poplatkov“), pretože žalobca nesplnil zákonné podmienky pre odpočítane dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) podľa § 49 ods. 1 a § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“), keďže nepreukázal reálne uskutočnenie obchodov a vznik daňovej povinnosti tak, ako boli deklarované vo faktúrach; v súvislosti s faktúrami za dodávky kovového šrotu a farebných kovov neuniesol dôkazné bremeno a nepredložil dôkazy o využití fakturovaných dodávok na svoje podnikateľské účely.

Krajský súd sa oboznámil s obsahom administratívneho spisu žalovaného i správcu dane a postupom podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Žalovaný a správca dane dostatočne zistili skutkový stav veci a na jeho základe dospeli k správne právnemu názoru, pričom žalovaný sa podľa krajského súdu dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu v odvolaní podanom proti prvostupňovému správne rozhodnutiu.

Dospel k záveru, že žalobcovi nevznikol nárok na vrátenie nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty v zdaňovacom období IV. štvrt'rok 2008 v sume 12 383,45 € na základe dodávateľských faktúr predložených v konaní, pretože nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre odpočítanie DPH.

Ďalej sa krajský súd podrobne zaoberal jednotlivými námietkami a tvrdeniami žalobcu, ktorý poukázal na závery Súdného dvora EÚ v spojených prípadoch C-354/03, C-355/03 a C-484/03. Na námietku žalobcu, že Súdny dvor v uvedených veciach vyslovil, že nárok na odpočet nemôže byť dotknutý skutočnosťou, že v reťazci dodávok je iná predchádzajúca alebo následná transakcia zaťažená daňovým podvodom, o ktorom platca nevie alebo nemôže vedieť, krajský súd uviedol, že tento prípad na danú vec nie je možné aplikovať, pretože Súdny dvor v týchto prípadoch vychádzal z toho, že plnenie, o ktoré ide vo veci samej, predstavujú dodávku tovarov uskutočnenú osobou podliehajúcou dani a ide o hospodársku činnosť ako ju definuje šiesta smernica, ak spĺňajú objektívne kritériá na to, aby plnenia, o ktoré ide vo veci samej, boli posúdené ako dodávky tovarov.

Dodal, že v danom prípade konateľ spoločnosti BARPO, s.r.o. dodanie tovaru - kovového šrotu pre žalobcu poprel, faktúry, na základe ktorých bolo odpočítanie dane uplatnené, nevystavil, spoločnosť s kovovým šrotom ani neobchodovala. Preto nie je naplnený ani ďalší predpoklad, z ktorého rozsudok Súdného dvora EÚ vychádza, to znamená, že ide o dodanie tovaru v reťazci dodávok, pretože v danom prípade nebolo preukázané, že šlo o dodanie tovaru v reťazci dodávok. V danom prípade dodávateľom bola len spoločnosť BARPO, s.r.o., a preto skutkové okolnosti sú v danom prípade odlišné ako tie, ktoré predpokladá žalobcom v žalobe spomínaný rozsudok Súdného dvora EÚ. Krajský súd ďalej uviedol, že vzhľadom k tomu, že žalobca v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu neargumentoval rozhodnutiami Súdného dvora EÚ, žalovaný sa touto namietanou skutočnosťou v žalovanom rozhodnutí nemohol zaoberať. O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

V lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 veta prvá OSP) podal proti tomuto rozsudku krajského súdu odvolanie žalobca, namietajúc, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP (§ 205 ods. 2 písm. a/ OSP) a krajský súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonaval navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ OSP) a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP). V prvom rade napadol záver prvostupňového a druhostupňového správneho orgánu, ktorí podľa jeho názoru nedostatočne preskúmali skutkový stav a porušili základné zásady daňového konania uvedené v § 2 zákona č. 511/1992 Z.z., pričom prvostupňový súd sa napriek tejto skutočnosti stotožnil so závermi žalovaného. Namietal skutočnosť, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal s otázkou, že uskutočnené obchody zabezpečil na základe splnomocnenia p. L. O., obchodný zástupca dodávateľa spoločnosti BARPO, s.r.o. Ďalej namietal, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal so závermi Najvyššieho súdu SR, č.k. 3Sžf/1/2011, z ktorých vyplýva, že žalobca ako daňový subjekt nemôže predpokladať, že u určitých dodávateľov by mal nadštandardne zabezpečovať dôkazy o zdaniteľnom plnení pre prípad, že u týchto dodávateľov nebude riadne vedená evidencia. Z uvedeného podľa jeho názoru nemožno vyvodiť dôkazné bremeno žalobcu na právne vzťahy týkajúce sa jeho dodávateľa a dodávateľových subdodávateľov resp. odberateľov. Zdôraznil, že tieto skutočnosti nemôžu tvoriť dôkazné bremeno daňového subjektu a ani nemôže z týchto skutočností daňový subjekt znášať dôkaznú núdzu.

Žalobca mal za to, že v prípade pochybností správneho orgánu o dôkaznej hodnote prostriedkov, ktorými daňový subjekt preukazuje svoje tvrdenia, prenáša sa dôkazné bremeno daňového subjektu na správcu dane a teda je povinnosťou správcu dane objektívne a úplne zistiť skutkový stav, t.j. preverenie

skutočnosti, že žalobca za predmetný tovar zaplatil bezhotovostným prevodom z jeho účtu na účet spoločnosti BARPO, s.r.o. Dodal, že konateľ spoločnosti BARPO, s.r.o. mohol mať rôzne pohnútky, ktoré ho viedli k jeho výpovedi, na základe ktorej je spochybňovaná existencia obchodu. Poukázal na to, že správny orgán mal zobrať do úvahy aj možnosť, že popieranie existencie obchodu konateľom spoločnosti BARPO, s.r.o. je zavádzanie a klamstvo, nakoľko za predmetný tovar bola realizovaná riadna bezhotovostná platba. Taktiež nesúhlasil so záverom prvostupňového súdu v súvislosti s judikatúrou SD EÚ (spojené veci C-354/03, C-355/03 a C-484/03), ktorá sa na daný prípad nevzťahuje z dôvodu, že dodávateľom bola iba obchodná spoločnosť BARPO, s.r.o.. Žalobca vytkol súdu prvého stupňa, že opomenul skutočnosť, že reťazec dodávok v danom prípade existoval, pretože žalobca následne daný tovar predal spoločnosti LEWORK s.r.o., ktorá ju následne predala spoločnosti U.S. Steel Košice, s.r.o. Na záver žalobca žiadal zrušiť rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 16. mája 2013, č.k. 6S/187/2011-50 a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu poukázal na skutočnosť, že žalobca nepreukázal samotné uskutočnenie deklarovaných zdaniteľných obchodov. Uviedol, že prvostupňový správny orgán vyhodnotením dôkazov získaných vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že k deklarovaným zdaniteľným obchodom nedošlo a odpočítanie dane zo sporných faktúr bolo v rozpore s ust. § 49 ods. 1 a § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH. Ďalej uviedol, že konateľ spoločnosti BARPO, s.r.o., p. H. W., nepotvrdil vystavenie faktúr, nepotvrdil pravosť podpisu na faktúrach, nemal žiadne vedomosti o obchodoch, nesplnomocnil nikoho na vystavovanie faktúr, nie je mu známa spoločnosť S.A. METAL s.r.o. ani jej konateľ. Poukázal na to, že p. L. O. nikdy nebol konateľom spoločnosti BARPO, s.r.o. a žiadnym spôsobom nepreukázal, že by bol splnomocnený konať za uvedenú spoločnosť. Dodal, že vypočutím tohto svedka nebolo preukázané, že prostredníctvom jeho osoby došlo k uskutočňovaniu dodávok železného šrotu medzi uvedenými spoločnosťami. Na záver žalovaný uviedol, že správny orgán prvého stupňa vykonal rozsiahle dokazovanie a zaobstaral konkrétne dôkazy, na základe ktorých rozhodoval, avšak daňový subjekt S.A. METAL s.r.o. sa obmedzil iba na tvrdenia, ktoré nepreukázal konkrétnymi dôkazmi. Žalobca nepreukázal, že tovar nadobudol od dodávateľa a dodávky tovarov boli skutočne realizované dodávateľskou spoločnosťou. Žalovaný na záver uviedol, že tvrdenia daňového subjektu o dodávkach šrotu svojim odberateľom nie sú dôkazom, o dodávkach šrotu od spoločnosti BARPO, s.r.o., t.j. nie sú dôkazom o reťazci dodávok tovarov. Z uvedených dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd SR rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 16. mája 2013, č.k. 6S/187/2011-50 ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 1/223/17713-104898/2011990057-r zo dňa 7. októbra 2011, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer správcu dane č. 709/230/22209/11/Čír zo dňa 20.06.2011, ktorým žalobcovi vyrubil rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2008 v sume 12 383,45 € podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona o správe daní a poplatkov, z dôvodu nepreukázania reálneho uskutočnenia obchodov a vzniku daňovej povinnosti tak, ako boli deklarované v dodávateľských faktúrach č. 080059 zo dňa 06.10.2008, č. 080058 zo dňa 06.10.2008, č. 080062 zo dňa 10.10.2008, č. 080063 zo dňa 15.10.2008 a č. 080064 zo dňa 24.10.2008.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené

záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podľa § 245 ods. 2 OSP pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie) preskúmava súd, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Košiciach, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odvolaní napadnutého rozsudku. Tieto závery vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s tým najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc správne posúdenie veci krajským súdom za správne a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedených v odvolaní dopĺňa nasledovné:

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a s inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotno-právnymi, ako aj procesno-právnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Najvyšší súd nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach. Rozsudok krajského súdu sa dostatočne podrobne zaoberá skutkovými zisteniami správnych orgánov, námietkami žalobcu, ako aj vyjadreniami správnych orgánov na tieto námietky.

Podľa § 1a písm. c/ zákona o správe daní, správou daní je evidencia a registrácia daňových subjektov a ich vyhľadávanie, overovanie podkladov potrebných na správne a úplné zistenie dane, daňové konanie, daňová kontrola, evidovanie daní a preddavkov vrátane vysporiadania daňových preplatiek a daňových nedoplatkov, daňové exekučné konanie a ďalšie činnosti správcu dane a iných orgánov 1a) podľa tohto zákona alebo osobitných zákonov.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o správe daní v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

Podľa § 2 ods. 3 zákona o správe daní správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Podľa § 2 ods. 6 zákona o správe daní pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Podľa § 15 ods. 1 zákona o správe daní, daňovou kontrolou zamestnanec správcu dane zisťuje alebo preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti, a to u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie účelu podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Za daňovú kontrolu sa považuje aj kontrola oprávnenosti vrátenia dane alebo kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, alebo kontrola uplatnenia daňového bonusu podľa osobitného zákona, alebo kontrola použitia tovaru oslobodeného od dane podľa osobitných zákonov.

Podľa § 15 ods. 5 zákona o správe daní daňový subjekt, u ktorého sa vykonáva daňová kontrola (ďalej len „kontrolovaný daňový subjekt“), má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane právo a) na predloženie služobného preukazu zamestnancom správcu dane a písomného poverenia zamestnanca správcu dane na výkon daňovej kontroly, b) byť prítomný na rokovaní so svojimi zamestnancami, c) predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety, d) nahliadnuť do zápisnice z miestneho zisťovania vykonaného u iného daňového subjektu v súvislosti s daňovou kontrolou vykonávanou u kontrolovaného daňového subjektu, e) klásť svedkom a znalcom otázku pri ústnom pojednávaní, f) vyjadriť sa ku skutočnostiam zisteným pri daňovej kontrole, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť, aby v protokole boli uvedené jeho vyjadrenia k nim, g) nahliadnuť do zapožičaných dokladov u správcu dane v jeho obvyklej úradnej dobe.

Podľa § 15 ods. 6 zákona o správe daní kontrolovaný daňový subjekt má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane tieto povinnosti: a) umožniť poverenému zamestnancovi správcu dane vykonať daňovú kontrolu, b) zabezpečiť vhodné miesto a podmienky na vykonanie daňovej kontroly, c) poskytovať požadované informácie sám alebo ním určenou osobou, d) predkladať účtovné a iné doklady, ktoré preukazujú hospodárske operácie a účtovné prípady v písomnej forme alebo v technickej forme vrátane evidencie a záznamov, ktorých vedenie bolo správcom dane uložené, a podávať k nim ústne alebo písomné vysvetlenia, e) predkladať v priebehu daňovej kontroly všetky dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety, f) umožňovať vstup do sídla kontrolovaného daňového subjektu a do jeho prevádzkových priestorov a umožňovať rokovanie s jeho zamestnancom, g) zapožičať doklady a iné veci mimo sídla alebo prevádzkových priestorov kontrolovaného daňového subjektu alebo poskytnúť výpisy, prípadne kópie (§ 14 ods. 3).

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní a poplatkov, dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o správe daní a poplatkov, správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pri tom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe daní a poplatkov, daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, v hlásení a vyúčtovaní, alebo, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH, právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ, s výnimkou ods. 3 a 6. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že je nevyhnutné pre účely § 49 ods. 1 a nadväzne § 51 ods. 1 zákona o DPH, kumulatívne splnenie všetkých zákonom definovaných podmienok v ich vzájomnej súvislosti, t. j. preukázania vecného súvisu medzi prijatým zdaniteľným plnením a daňovým dokladom, ktorým platiteľ dane deklaruje prijatie zdaneného plnenia. Pre splnenie zákonných podmienok pre vznik nároku na odpočet dane nepostačuje iba predloženie dokladov (faktúry) s predpísaným obsahom. Daňové doklady musia jednoznačne preukazovať prijatie zdaniteľného plnenia, skutočnosť, že zdaniteľné plnenie bolo prijaté od platiteľa, ktorý fakturoval zdaniteľné plnenie. Pokiaľ nie je preukázané, že tieto hmotnoprávne podmienky boli splnené, nepostačuje na vznik nároku na odpočet dane len samotná existencia daňového dokladu, hoci by obsahoval všetky formálno - právne náležitosti.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že v zmysle ustanovenia § 29 ods. 8 zákona o správe daní a poplatkov, dôkazné bremeno je na strane daňového subjektu. V daňovom konaní je povinnosťou daňového subjektu preukázať všetky tvrdené skutočnosti, pričom správca dane tieto dôkazy posudzuje. Správca dane, ktorý získa oprávnené pochybnosti o tom, či bola predmetná služba dodaná, nie je povinný dokazovať jej nedodanie, ale daňový subjekt musí viesť preukázať uskutočnenie zdaniteľného plnenia osobou uvedenou v predkladaných faktúrach, pokiaľ si uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry. Ak daňovník neunesie v tomto zmysle dôkazné bremeno, nemôže byť úspešný v uplatnení nároku na odpočet DPH.

Žalobca ako podnikateľský subjekt má byť dostatočne oboznámený so svojimi povinnosťami daňovníka vo vzťahu k správcovi dane, ktoré vyplývajú z daňových zákonov. Dá sa preto oprávnené očakávať od daňovníka vedomosť o tom, že má v zmysle daňových predpisov preukázať pri predpokladanej daňovej kontrole, že k zdaniteľnému plneniu skutočne došlo a taktiež musí viesť preukázať, že kto uvedenú službu skutočne aj reálne poskytol. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane, alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo daňovej povinnosti daňového subjektu.

Z obsahu pripojených spisov Najvyšší súd považuje za preukázané, že k reálnemu plneniu v tomto prípade nedošlo, o čom svedčí najmä fakt, že uskutočnený nákup kovového šrotu a farebných kovov žalobca preukazoval iba dodávateľskými faktúrami a obchody dokladované dodávateľskými faktúrami nesledovali skutočne obchodný cieľ a boli len nástrojom na získanie daňovej výhody - finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že skutkový stav bol nesprávne právne posúdený, najvyšší súd sa s tou námietkou nestotožňuje. Najvyšší súd dodáva, že nepostačuje, pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z faktúr iba ich samotné predloženie, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené.

Najvyšší súd sa stotožňuje s názorom vysloveným krajským súdom, podľa ktorého bolo potrebné, aby žalobca dôkazmi preukázal reálnosť existencie plnenia, ktoré deklaroval posudzovanými faktúrami. Dôkazy vykonané správcou dane však túto okolnosť nepreukazujú a aj podľa krajského súdu nie je možné reálnosť posudzovania plnenia preukazovať len samotnými faktúrami, ktoré sú síce formálnou podmienkou uplatnenia si nároku na DPH na vstupe, avšak nie sú postačujúcou podmienkou pre priznanie tohto práva, pokiaľ nie sú odrazom reálneho plnenia. Preto krajský súd správne vyhodnotil, že rozhodnutie a postup správnych orgánov v medziach žaloby sú v súlade so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie, považoval námietky žalobcu vznesené v odvolaní proti rozsudku Krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, keďže Krajský súd sa s námietkami vznesenými v žalobe náležite vysporiadal a stotožnil sa s dôvodmi napadnutého rozsudku napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach ako vecne správny, podľa § 250 ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ust. § 250k ods. 1 OSP v spojení s ust. § 224 ods. 1 OSP za použitia ust. § 246c ods. 1 veta prvá OSP. Žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.